

Jakie jest imię Jego?

„A Mojżesz rzekł do Boga: Gdy przyjdę do synów izraelskich i powiem im: Bóg ojców waszych posłał mnie do was, a oni mnie zapytają, jakie jest imię jego, to co im mam powiedzieć?” – 2 Mojż. 3:13 (NP).

Rozdział trzeci opisuje powołanie Mojżesza, aby wyprowadził Izrael z niewoli egipskiej, która trwała już około 215 lat. Niewolę tę Pan Bóg zapowiedział już w czasach Abrahama, gdy rzekł do niego: *„Wiedz wiedząc, iż gościem będzie nasienie twoje w ziemi cudzej i podbiją je w niewolę i utrapią je przez czterysta lat. A wszakże naród on, któremu służyć będą, ja sądzić będę; a potem wynijdą stamtąd z majątnością wielką” – 1 Mojż. 15:13-14 (BGd).*

Potwierdza to św. Szczepan w swej mowie przed najwyższym kapłanem: *„I mówił mu tak Bóg: Nasienie twoje będzie przychodniem w cudzej ziemi i zniewolą je i trapić je będą przez czterysta lat” – Dzieje Ap. 7:6 (BGd).* *„Ale ten naród, któremu służyć będą, ja będę sądził, rzekł Bóg; a potem wynijdą i służyć mi będą na tem miejscu” – Dzieje Ap. 7:7 (BGd).*

Do tego dzieła Pan Bóg przygotował Mojżesza i powołał go z ziemi Madyjańskiej, gdzie przez 40 lat był pasterzem. Mojżesz martwił się, co odpowie, gdy go zapytają, jakie jest imię tego, który go posłał. Po 215 latach Izrael mógł zapomnieć o Bogu, dlatego Mojżesz zastanawiał się, co powie, żeby Izraelici mu uwierzyli.

Bóg odpowiedział Mojżeszowi: *„A Bóg rzekł do Mojżesza: Jestem, który jestem. I dodał: Tak powiesz do synów izraelskich: Jahwe posłał mnie do was! I mówił dalej Bóg do Mojżesza: Tak powiesz synom izraelskim: Pan, Bóg ojców waszych, Bóg Abrahama, Bóg Izaaka i Bóg Jakuba posłał mnie do was. To jest imię moje na wieki i tak mnie nazywać będą po wszystkie pokolenia” – 2 Mojż. 3:14-15 (BW).*

Takie słowa Pan Bóg wyrzekł do Mojżesza, gdy przemówił do niego po raz drugi. Natomiast w 2 Mojż. 3:4 mamy opisane pierwsze spotkanie: *„A widząc Pan, iż szedł patrzeć, zawołał nań Bóg spośród krzewu akacji, mówiąc: Mojżeszu, Mojżeszu! A on odpowiedział:*

Otom ja” (BGd).

Zastanówmy się nad werselem z 2 Mojż. 3:14. Określenie „Jestem, który jestem” jest znaczeniowo tożsamy z imieniem Jahwe i oznacza: „sam przez się egzystujący”, „który zawsze istniał”. Pan Bóg przedstawia się w pierwszej osobie: „Jestem”. Imię to wyraża pełną dobroci i miłości obecność Bożą, która miała być gwarancją skuteczności misji Mojżesza, a zarazem dowodem, że Bóg nazwany w wersecie piętnastym imieniem Jahwe jest tym samym Bogiem, który 430 lat wcześniej uczynił przymierze i dał obietnicę patriarchom – Abrahamowi, Izaakowi i Jakubowi (2 Mojż. 12:40-41).

Dlatego Mojżesz mówi: Pan Bóg posłał mnie do was, Bóg Abrahama, Izaaka i Jakuba. Inaczej przedstawia się Pan Bóg przemawiając po raz drugi do Mojżesza: *„Odezwał się Bóg do Mojżesza i rzekł: Jam jest Pan. Objawiłem się Abrahamowi, Izaakowi i Jakubowi jako Bóg wszechmocny, lecz imienia mego Jahwe im nie objawiłem” – 2 Mojż. 6:2-3 (NP).*

Bóg wszechmogący oświadcza, iż Jego imię to Jahwe, co znaczy „sam egzystujący”, nieśmiertelny. Pod tym imieniem Pan Bóg był znany wśród swego ludu. Imię to jest użyte setki razy w Piśmie Świętym Starego Testamentu, ale zwykle jest zastępowane przez tłumaczy wyrazem „Pan”.

Dlatego w treści pierwszego przykazania, które Pan Bóg dał Izraelowi: *„Jam jest Pan (Jahwe), Bóg twój (...) Nie będziesz miał bogów innych przede mną (...), bom ja Pan (Jahwe) Bóg twój, Bóg zawistny w miłości” – 2 Mojż. 20:2-5 (BGd)* dwukrotnie pojawia się imię Boże zastąpione wyrazem „Pan”. Także w 5 Mojż. 6:4-5 Mojżesz nazywa Boga imieniem Jahwe, choć w naszych Bibliach pojawia się określenie „Pan”: *„Słuchaj, Izraelu! Pan jest Bogiem naszym, Pan jedynie! Będziesz tedy miłował Pana, Boga swego, z całego serca swego i z całej duszy swojej, i z całej siły swojej” – 5 Mojż. 6:4-5 (BW); V Tom 41-42.*

R-
„Straż”